

unitatum, duorumque unorum, Tria, trium unorum, quatuor collectio unitatum quatuor, et reliquorum eodem modo. An vero, nec duo fierent, nec tria, nec quatuor, nisi unitas, unumque eos procrearet. Ipsique ab eis procrearentur, per progressum eius aliquem ac motum. Ita ut antequam unitas, et unum in duo veniret, et in tria, duo, et tria nihil erant. Vel partim erant, partim non erant, ita ut ea pars, quæ deerat, adveniente unitate, unoque, est adimpleta. Vel antequam adveniret, erant et duo, et tria, est reliqui? Si erant ante, non erant unitatum unorumque collectio. Si hæc non erant, nec fuerunt, nec sunt numerus. At sunt numerus, et fuerunt. Ergo adveniente eis, unitate, unove, facta sunt numerus. Sed vel ex nihilo, vel ex unitate, unove? Si ex hoc, vel adimplente adventu suo, quod prius deerat, vel totum integrum numerum ipsa genuit, et mater veluti est facta numeri. Qui antequam ex ea productus esset, non erat quidem parte, parte autem erat, sic enim ea quoque pars fuisset, antequam fuisset si unitatum, unorumve est collectio. Vel si hæc collectio non est, nec numerus etiam est. At si impossibile est, ut quid sit, antequam sit, necessarium fuerit duo, et tria, vel ex ipsa unitate, unove fieri, vel ex nihilo. At si numerus aliquid est, quo modo ex nihilo, aliquid est factus? Id si nequit, necesse fuit, duo, et tria, ab uno, unitateve, producta esse. At id quo modo? Ea ne in duo, bis ingrediente, ter in tria? An vero se ipsam in duas scindente, et in tres, quo unitas, unumve amplius non sint? Aut se se integris servantibus, ex se duas alias vel tres, vel plures tamquam ex ventre uno, producere sunt dicenda? Si scindantur, vel in nihilum abibunt, vel in infinitum. Utroque, esse suum peribit. Et nulla amplius erit unitas, nullum unum; nulla unitatum aut umorum collectio, nullus numerus. Ergo necesse est, unitate, et uno se se integris servantibus, de se, et duo, et tria, et reliquos producere. Hic enim modus contemplationis huius, postremus videtur esse relictus. Ergo unum, unitasve, principium, et causa est numerorum omnium, non uno quidem, ut numerorum doctores opinati sunt, sed modis pluribus. Principium enim numerorum est, id quod, sine quo non, appellant. Sine unitate namque, et sine uno, nullus numerorum conflabitur. Principium ordinis. Unitatem enim, unumque, consequuntur, duo, tria, reliqui, unus post alium omnes. Principium numerationis. Neque enim rite numerantur numeri, nisi ab unitate, unoque, numerandi initium sumatur. Principium productionis. Ab unitate namque, et uno producuntur; ex eisque profluunt. Principium constitutionis. Dum enim unitates, ab unitate unoque productæ colliguntur, numeri componuntur omnes, et constituuntur. Principium essentialitatis. Non enim numeri essent, nisi essentialiter, unitates, et uni singuli essent. Principium ut materia ex qua. Ex unitate enim, et uno omnes fiunt, et omnes sunt. Principium quoque ut forma. Duæ namque unitates, duo una, duitatem formant, sive eum numerum, qui duo dicitur. Tres formant tria: sic reliquos. Hoc est dant, eis esse id ipsum, ut duo sint, et tria, et reliqua. Principium conservationis singulorum, omnes enim unum fovet, et unitas omnes conservat, cum in eos sint unitas, et unum fusa, et eis superfusa. Unitate namque aut uno, a quovis detracta, is in aliud mutatur, et quod erat, esse definit. Principium incrementi. Addita enim singulis unitas, aut unum, et id ipsius quod prius erant, sunt adhuc: et id plus habent, quod ab eis, ad eos accessit. Principium perfectionis. Dum enim unumque aut unitas partes cuius, numeri adimplent, causa sunt, ut nihil ei desit numero. Principium denique, sunt ut finis omnium. Omnes enim numeri ad unitatem, atque unum inhiant. Omnes in ea currunt. Unum esse optant quam maxime. Unum non esse, optant quam minime; imo totis viribus non unum exhorrent, et refugiunt. Principium reditus. Omnes enim numeri, in unum atque unitatem redeunt, in eaque quando simplicitate opus habent resolvuntur, atque recurrunt.

Contemplatio hæc numerorum universa, et unius, et unitatis: ad primum illud unum, et ad entium numerum, et multitudinem est applicanda: et videndum. An et ipsum primum unum, dicatur in vestibulo entium sedere ociosum. An vero, a te, et de se producat aliquid? Si ociosum sedet, nihil iam est. Nullum enim eorum quæ sunt, ociosum est. Habet enim unum quodque essentialitatem, eamque non vacuum, sed plenam viribus, et his etiam non incassum, sed utilibus, et operantibus. Igitur, et ipsum illud unum, et hyparxin suam habet, et potest, et agit.